

rende Moment, saaledes at Pensionen for tilbagelagt Tjenestetid dog stedse stikkes den Paagjældende, uafhængigt af indtræffende Omstændigheder, der kunde formindste hans Trang til Invalidforsførgelsen.

Ikke heller kan det undgaaes at tage Hensyn til Beskaffenheden af de paadragte Legemsbeskædigelser eller Svagheder, ihvorvel man ikke billiger en Inddeling af samme efter den Indsydhelse, som disse i Reglen maae antages at ville have paa Evnen til at præstere legemligt Arbejde. Efter den Hovedanskuelse, som man er gaaet ud fra ved Affattelsen af nærværende Lovudkast, er det nemlig Invalidens Trang til Understøttelse ved Tilveiebringelsen af det for ham og Familie fornødne Underhold, hvorpaa der maa lægges Vægt, — og vil denne i høj Grad afhænge af Legemsbeskædigelsen eller Svagheden saavel i og for sig, som med Hensyn til den Paagjældendes tidligere Livssituation, der kan foranledige, at den Legemsbeskædigelse, der berøver en Invalid al Udgang til fremtidigt Erhverv, ofte for en anden vil lægge højst ringe Hindring i Veien for hans Erhverv paa den hidtil stedsundne Maade. Med Hensyn hertil og den derpaa begrundede større eller mindre Trang, har man troet at burde foreslaae Invaliderne inddeelte i de i nærværende Paragraph nævnte 3 Hovedafdelinger, saaledes at der for den Understøttelse, som kan tilstaaes de til hver Afdeling hørende Personer, bestemmes særskilte Grænser. Det maatte da overlades den Autoritet, til hvilken Invalidforsførgelsen antages, at henføre Invaliderne i den Afdeling, hvortil de findes at høre, efter de i ethvert enkelt Tilfælde forhaandenværende Omstændigheder.

De for Invalidforsførgelsen i de 3 Hovedafdelinger foreslaaede Beløb ere udfomne paa den Maade, at der for 1ste Afdeling er som Medium antaget de højeste Pensioner for tilbagelagt Tjenestetid, med Tillæg af en Halvdeel og for 2den Afdeling ligeledes bemeldte Pensioner uden noget Tillæg, samt for 3die Afdeling som Minimum en Fjerdedeel af hine Pensioner og som Maximum de Beløb, der ere foreslaaede som Minima for 2den Hovedafdeling af Invalider. Disse Satser give for 6te Klasse en Understøttelse, der omtrent svarer saavel til

de af Fonden for Dvæstede og Faldnes Efterladte ifølge Regulativet af 26de Marts 1802 (sefr. Anhanget Bilag D) tilstaaede Pensioner, som til Resultatet af de af den nedsatte Commission fra Landets forskjellige Provinser indhenteede Oplysninger om Almueclassens Fornødenheder, hvorefter en ugift Almuesmand paa Landet behøver i Gjennemsnit til sine nødvendige Udgifter

(Bølg, Føde, Klæder, Badst, Brændsel o. s. v.)	73 Rbd. aarlig,		
en ugift Almuesmand i en Kjøbstad	98	—	—
en Familie (Mand og Kone) af Almuen paa Landet	110	—	—
og en saadan Familie i en Kjøbstad ligeledes .	141	—	—

hvorhos Invalidforsførgelsen i de 5 første Classer, som en Selvsølge, stiger i et lignende Forhold, som Pensionen for tilbagelagt Tjenestetid. Forfaavidt det nu kunde synes, at Invalidforsførgelsen derved er bleven temmelig betydelig for de til de højere Pensionclasser hørende Personer, maa man dog bemærke, at derunder ofte vil være indbefattet den Bedkommende for tilbagelagt Tjenestetid tilkommende Pension, og at samme i Gjennemsnit ikke vil overstige to Trediedele af de for dem normerede Indtægter, hvilket stemmer med den i den almindelige Pensjonslov herom givne Forskrift. De med dette Forslag forbundne Udgifter kunne vel paa Grund af Krigens Bedvaren for Tiden aldeles ikke bestemmes, men man troer dog, at samme for det Antal Invalider, der efter de tilveiebragte, ihvorvel langfra fuldkommen tilfredsstillende, Oplysninger nu havees, kan anslaaes til c. 93,000 Rbd. aarlig, indtil der blandt disse finder Afgang Sted paa den ene eller anden Maade.

ad § 14.

De i denne Paragraph foreslaaede Bestemmelser ere en Folge af de Hovedanskuelser, hvorpaa Lovudkastet er begrundet.

ad § 15.

Det maa i Statskassens Interesse og til Gavn for selve Invaliderne, der, om den dem tilstaaede Forsførgelse end var tilstrækkelig til deres Underhold, upaatvivleligen ville finde sig